

Programació 2021

MUSEU
BELLES ARTS
VALÈNCIA

Programació d'exposicions 2021

T. 96 387 03 00

<http://museobellasartesvalencia.gva.es>

Museu de Belles Arts de València

GVAMuseodeBellasArtesValencia

GVAMuseoBellasArtes

GVAmubav

gvamubav

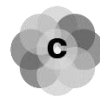
**GENERALITAT
VALENCIANA**

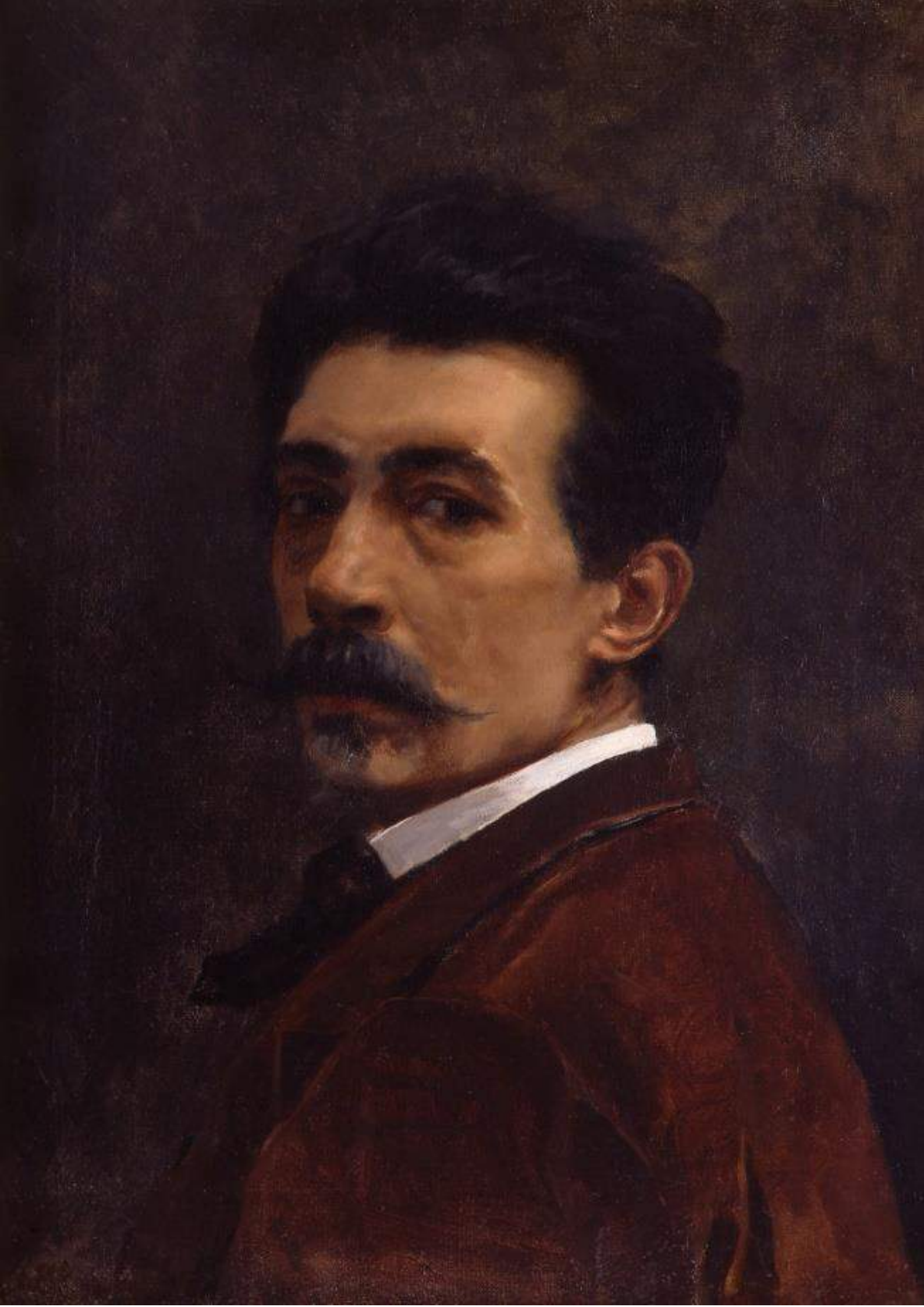
Conselleria d'Educació,
Cultura i Esport

**TOTS
A UNA
veu**

**MUSEU
BELLES ARTS
VALÈNCIA**

fer cultura

Joaquín Agrasot

Un pintor internacional

En 1902, l'*Encyclopaedia Britannica* resumia de manera rotunda la situació de la pintura espanyola de la segona meitat del segle XIX. Considerava que la pintura moderna a Espanya començava amb Marià Fortuny (1838-1874), que hauria de deixar la seua marca en les següents generacions de pintors. I destacava només un artista durant els anys de 1870, Joaquín Agrasot y Juan (1836-1919), que va pintar amb gran sinceritat imatges de la vida espanyola quotidiana. I, conclouïa que, ja per a finals de segle, dos joves artistes van aparéixer amb energia: Joaquín Sorolla (1863-1923) i Ignacio Zuloaga (1870-1945). Per tant, el pintor valencià Joaquín Agrasot havia adquirit una consideració a principis del segle XX que el situava entre els quatre artistes espanyols més importants. No obstant això, és ben cert que, per una raó o altra, dels quatre artistes ressenyats, Agrasot ha sigut el que ha tingut menys fortuna crítica i el seu reconeixement s'ha postergat.

Joaquín Agrasot s'ha definit com un artista realista i costumista, associat al naturalisme regionalista valencià de la segona meitat del segle XIX. No obstant això, encara que comunament s'ha emmarcat com a representant de les formes estereotipades tradicionalistes del costumisme, la seua vibrant paleta cromàtica, l'ús de la llum i d'una pinzellada molt particular, l'aproximen a les formes preciosistes finiseculars que permeten enquadrar-lo dins de la pintura moderna coincidint amb el corrent artístic internacional.

Ara, a penes un any després del centenari de la seua mort, és el moment de recuperar l'artista oriolà, per a mostrar-lo des de les diferents disciplines artístiques que va treballar al llarg de la seua dilatada vida.

1. COPVZ

Roma

22 juny – 12 setembre 2021

Helena de la Heras (comissària)

Josep Capuz Mamano

Escultor espanyol del classicisme modern

L'escultor Josep Capuz Mamano (València, 1884 - Madrid, 1964) va ser un dels més destacats artistes de la renovació escultòrica espanyola duta a terme en les primeres dècades del segle XX. La seua obra s'inscriu en el corrent europeu del classicisme modern, tendència de l'escultura figurativa, compartida pel català Josep Clarà, en la qual la mesura clàssica és entesa com a model formal i conceptual, en ruptura amb el realisme naturalista precedent protagonitzat a Espanya pel mestre Marià Benlliure, i paral·lela en el temps amb la renovació artística del realisme castellà, representat per artistes rellevants com Victorio Macho, a qui Capuz considerava el seu «germà major», o pel seu amic l'escultor cordovés Mateo Inurria.

L'orientació impressionista de Rodin que va iniciar l'escultura moderna, el mediterraneisme de Maillol i la seua idealització de la bellesa, l'estilització i emotivitat del croat Mestrovic, subjauen en les creacions d'aquest notable artista, artífex de formes pures que va admirar com a model l'escultura clàssica, l'obra de Miquel Àngel i la imatgeria renaixentista i barroca espanyola. L'estudi de la seua obra permetrà confrontar l'escultura del seu temps i els seus propis referents històrics.

Sala Joanes d'exposicions temporals

Producció: Consorci de Museus de la Comunitat Valenciana

7 octubre 2021 – 30 gener 2022

Adela Espinós i Juan Calduch (comissaris)

Piranesi: III centenari (1720-2020)

Gravats de la Reial Acadèmia de Sant Carles

En ocasió del tercer centenari del naixement de Giovanni Battista Piranesi (Mogliano, 1720 – Roma, 1778), un dels més grans gravadors de la història, sembla oportú oferir al públic en general la possibilitat de gaudir d'una selecció de la col·lecció d'estampes (680) que la Reial Acadèmia de Belles Arts de Sant Carles de València va adquirir en el segle XVIII, en la qual s'inclouen totes les seues etapes creatives, que la converteixen en la més important d'Espanya després de l'existent a la Biblioteca Nacional.

Les estampes d'aquesta col·lecció, conservades als depòsits del Museu de Belles Arts de València, donades les seues característiques materials, no és possible la seua exhibició permanent. I, en conseqüència, l'existència d'aquest valuós i singular llegat és en gran part desconeguda per la societat valenciana.

L'exposició, a més, té un significat especial, puix que el gravat va ser en el segle XVIII un procediment artístic fonamental per al desenvolupament i el coneixement en l'àmbit de la Il·lustració, entre els autors més destacats de la qual es troba, sens dubte, Giovanni Battista Piranesi.

Sala Ribalta d'exposicions temporals

Producció: Museu de Belles Arts de València

21 octubre 2021 – 6 febrer 2022

Pablo González Tornel (comissari)

Creure a través dels ulls

Pintura i veritat a la València del segle XVII

Creure a través dels ulls planteja una mirada a la pintura valenciana del segle XVII per mitjà de una sèrie de peces conservades al Museu de Belles Arts de València. L'eix vertebrador és el Naturalisme en la pintura religiosa i les raons que van motivar, a València, aquesta opció estètica que es va mantindre vigent fins a finals del Sis-cents. Aquest fil argumental s'analitza en tres àmbits expositius de similar desenvolupament dedicats, el primer, a les arrels estilístiques del realisme barroc i els dos restants a les seues bases conceptuals.

El discurs museogràfic s'estructura en quatre àmbits expositius. L'ÀMBIT EXPOSITIU 0 introduirà a l'espectador en el realisme de la pintura valenciana alt-moderna a través d'una explicació elaborada i un grapat de natures, vives i mortes, que enganyen l'ull humà. L'ÀMBIT EXPOSITIU 1 analitzarà les fonts italianes del corrent naturalista en la pintura valenciana emprant, tant pintures de procedència italiana, com a còpies antigues i interpretacions valencianes d'autors com Orrente, Ribalta i Espinosa. L'ÀMBIT EXPOSITIU 2 presenta les bases conceptuals del realisme pictòric en l'art religiós vinculant-lo amb la seua funció de testimoniatge de veritat doctrinal o de fe mitjançant dues idees que se superposen: l'art com a signe i l'art com a icona. Finalment, l'ÀMBIT EXPOSITIU 3 analitza el naturalisme de la pintura quan aquesta pretén ser vertader retrat o simulacre.

Imatges

Joaquín Agrasot: *Autoretrat*, 1887. Oli sobre tela

Josep Capuz: *Diana caçadora*, ca. 1907-1911. Bronze

Giovanni Battista Piranesi: *Carceri d'Invenzione. Carcere I*, 1761. Aiguafort

Francesc Ribalta: *La Mare de Déu mostrant el seu Fill a fra Francisco del Niño Jesús*, ca. 1605. Oli sobre tela